

Tap Ghi ... Câu 5

Tap ghi lan man của Câu 5

Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi, lỗi tại tôi mọi đàng

Câu chuyện mà tôi sắp kể cho các bạn nghe là một chuyện có thật, chuyện xảy ra cách đây đã trên mười năm, tôi đã nhẹ dạ, yếu lòng, mà đã vô tình để đồng bọn đánh tháo, tháo cũi sổ lồng cho một tên cực kỳ nguy hiểm, nguy hiểm còn hơn "Tề Thiên Đại Thánh", một con khi nhưng chính là *thằng khi* đã từng đại náo Thiên cung, đánh nhau với các tướng "nhà giời", làm Ngọc hoàng Thượng đế phải trốn chạy, té đài ra quần.

Hơn 20 năm trước, khi tôi tới nước Mỹ, mấy tháng đầu tôi ở vùng Los Angeles, tại một city nhỏ. Thân nhân của tôi có dẫn tôi đi xem, thăm viếng chợ trời ở vùng này, chợ trời tổ chức trong 2 ngày cuối tuần tại một rạp hát ngoài trời, lái xe vào xem, rất thông dụng trên đất Mỹ thừa trước, nhưng nay đã lỗi thời nên người ta khai thác, tổ chức bán hàng: hàng mới, hàng cũ tùm lum, kể cả rau, củ, cây trái từ các trại, các trung tâm mang tới bán. Người mua, kẻ bán rất đông vui và hấp dẫn nên tôi cũng bị lôi cuốn vào cuộc và dần dần lại còn biết thêm món "*garage sale*", "*multi family sale*", "*block sale*" và thấy rằng nhiều gia đình Mỹ bán đồ với giá rất rẻ cũng như cho vì họ muốn tổng di cho khuất, cho đỡ chật nhà, chật garage, ... Tôi "độc thân tại chỗ" nên ít có nhu cầu mua sắm nhưng rất thích đi tham quan nhiều nơi, nhiều chỗ như thế này và chỉ mua những thứ mình thích và những thứ quá rẻ, không thể bỏ chạy được nên lại có dịp đi cho người khác cần thiết mà không có dịp mua.

Sau 7-8 tháng, tôi dọn về vùng Orange County có đông bạn bè cũ của tôi, đông người Việt nam, nhiều tiệm ăn, thuận tiện việc "cơm đường, cháo chợ..." và vui với chúng bạn.

Trong suốt mấy năm đi theo đuổi tìm tòi căn bệnh của tôi tại trung tâm y khoa UCLA, tôi chỉ "ăn, học và chơi" và thấy rằng thiên đường là đây: học thì miễn phí vì có nhà nước đài thọ, học thì cho hết học bổng này đến học bổng khác tuy phải học hành đàng hoàng, đầy đủ số tín chỉ ấn định và đương nhiên là phải trên số điểm ấn định, nhà trường lại còn cho thêm việc làm để sống nhưng chẳng bao giờ tôi nhận làm và nhường quyền lợi này cho người khác, ngoài ra lại còn được vay tiền, không có lời cho đến khi hoàn tất việc học sáu tháng sau, tiền lời rất hạ và cũng chỉ trả góp rất ít. Thứ này thì cho mượn bao nhiêu tôi cũng mượn. Càng về sau, càng khó khăn hơn nên khi không còn được cho hưởng nữa thì tôi nghỉ học nên chỉ còn "ăn và chơi" mà thôi, quên là còn đi *garage sale*, chợ trời nữa chứ, vì chợ trời chính là sân đấu xe của trường trong 2 ngày cuối tuần. Trường tôi học sĩ số khoảng 17-18 ngàn sinh viên, đương nhiên rất đông Việt nam.

Một ngày sau 6-7 năm trên đất Mỹ, tôi bắt chợt gặp "nó" trong một buổi tham quan *garage sale*, nước Mỹ đã bãi bỏ chế độ buôn bán nô lệ lâu lắm rồi nhưng tôi vẫn mua nó, "thỉnh" nó đi "dinh", không hối hận chút nào khi có nó, nó chỉ là một con khi nhỏ (không phải *thằng khi*) bằng sành xinh xắn, đẹp đẽ, mặt hoa da phấn, má hồng, môi không biết có tô son hay không, tôi không thấy vì nó đã lấy tay bụm mồm, bụm mũi, toàn bộ da thịt, lông một màu xanh tím rất dễ thương nên đã đập vào mắt tôi và tôi đã mua chỉ một mình em mà thôi, giá 10 xu. Tôi biết chúng nó thường đi một bầy, con bịt mắt, con bịt tai và con bịt mồm, nhưng con tôi mua lại bịt cả mũi luôn và phải vài năm sau tôi mới biết tại sao nó lại bịt mũi. Tôi cũng biết thêm nhiều bầy có tới 4 con, thêm một con bịt "bộ đồ giữa" nữa, thứ này thì đương nhiên phải bịt vì thế ngồi như thế, ngồi "chành bành" trông thật khó coi nhưng nếu sự việc này có thật, thì tôi nghĩ chắc không có vị nam nhi nào nữ bịt mắt không nhìn, thật là cơ hội nghìn vàng nhưng cũng thật là công xúc tu si.

Nhiều năm sau tôi lại thỉnh được bốn vị "con trời" tức là bốn *thằng* "phì lủ" mà tôi thấy nhiều người tăng bốc, mang về thờ nói là thế này, thế nọ..., nhưng đối với tôi chúng nó chỉ là những anh tầu mập, phệ, tham ăn, tham uống có nhiều chứng bệnh về tim, mạch và ngay cả tiểu đường nữa. Tôi để bệ lủ bốn tên con trời này, cũng bịt mồm, bịt mũi, bịt tai và bịt bộ đồ giữa trong một xách tay bằng ny lông trong đó có sẵn mười mấy cái tượng đúc bằng nhựa nam nữ lỏa lồ hình dáng người Nhật đang hành sự, ... Các cửa quý này

do Tàu sản xuất, bởi bác người Nhật vì hận thù, người bán là một gia đình Ấn độ, và tôi là người Việt nam mua. Sau này khi tôi dọn lên miền Bắc Cali, nhân một dịp đi chơi phố Tàu San Francisco, tôi đã thấy những thứ này trong tiệm bán vàng bạc, cẩm thạch, ngà voi chạm trổ thật tinh vi, nhìn thật thích thú và giá cả thì thật cao, một cái nhỏ bằng ngà voi nhỏ độ 3-4 cm giá khoảng 5-600 đô la và thứ tôi đã mua bằng nhựa đúc giá chỉ 2-3 đô la một cái mà thôi. Chỉ những bạn thật đặc biệt tôi mới cho coi vì con người cũng lắm kẻ giả đạo đức, cũng thường làm những hành động như thế này hay hơn thế nữa nhưng lại hay chê bai. Trong một chương trình Discovery chiếu trên TV, tôi thấy một bản làng trên dãy Hy mã Lạp sơn, những tập tục của họ hay hành động hàng ngày rất giống người Việt nam cổ miền Bắc và tôi thấy họ có một nhà làng, những trai gái đến tuổi lập gia đình thì được người trưởng tộc, trưởng làng dắt vào đó cho coi để xem và học tập, họ khắc những tư thế làm tình thông dụng trên vách gỗ để dạy cho con cháu. Thật quá hay. Ấn độ có ngôi đền nổi tiếng "*Black temple*", điêu khắc nổi chung quanh toàn tháp những kiểu cách, tư thế làm tình của con người với con người hay người với vật, con vật. Những tượng điêu khắc nổi này rất đẹp, rất "sexy" và nên nhớ rằng ngôi đền này đã có từ nhiều thế kỷ trước.

Con khi nhỏ bé xinh đẹp, lạc bầy được tôi trân quý, đặt lên ngồi trên cái Tivi trong phòng tôi, có nghĩa là tôi nhìn thấy nó hàng ngày, hàng đêm, "quần giáo" thật chặt chẽ khó lòng mà giờ trò "ma tịt" hoặc đào thoát.

Khi tôi dọn lên Bắc Cali, tôi vẫn mang nó theo và bỏ lại rất nhiều đồ đã tuyển lựa từ garage sale hay chợ trời, tôi đem cho gia đình bạn thân rất nhiều đồ mà sau đó bạn tôi cho biết, vợ bạn mở garage sale bán lại và chỉ trong ngày đã bán được trên 800 đô-la và đương nhiên trong đó cũng có những món đồ của gia đình bạn.

Nàng vẫn "thượng tọa" trên chiếc TV nhưng sau đó tôi mua thêm một chiếc TV nữa và kể từ đó hai mắt tôi coi hai chiếc TV. Sở dĩ có như vậy vì tôi gắn "cable", cable có quá nhiều chương trình hay nên tôi phải tận hưởng và đã hấp thụ rất nhiều điều hay, cần học hỏi. Một thời gian sau, tự nhiên tôi thấy bất ổn, thế này là không được, con khi nhỏ kia "thần thông quảng đại", tài nghệ chắc chắn lấn áp "Tề Thiên", tuy nó chưa trở mồi gì nhưng "Cẩn tắc vô áy náy", tuy nó đã bịt mồm nhưng ai cấm nó ngứa mồm, nó mà nói chắc điếc tai lắm, phải tìm phương cách nào mới được. Sáng kiến thì tôi có thừa, tuy có lúc cũng mê muội nhưng bày trò "chơi" thì lại sáng ý..., thế là tôi lấy lọ đựng "cá đá *Siam Fighting Fish*" tròn vo như cái hồ lô của Thái thượng lão quân úp chụp lên nàng, bên dưới có một miếng cẩm thạch đen trắng hình vuông cạnh 10 cm làm đế cho nàng ngồi, trước khi ngồi, tôi không quên "dán dính" nàng bằng keo cho nàng dính dính với tấm cẩm thạch. Đương nhiên cái miệng lọ cũng được "khăn" luôn bằng keo. Tôi khoan khoái, hi hã với "sáng kiến" tuyệt vời, "mẹ họ" thế là hết la, hết trốn và mình cũng không bị điếc tai nếu nó "chót chéc..."

Đương nhiên là tôi vẫn thích đi garage sale, chợ trời, và tôi lại thấy rằng "*chời ơi, vùng này mới là vùng có giá trị*" hơn hẳn vùng Orange County hay Santa Clara tức San José. Tôi không nói những món đồ gia dụng hay máy móc mà tôi nói đến "đồ cổ" ở vùng Vịnh SF. Để tôi nói cho các bạn biết: Chung quanh vùng Vịnh SF, có rất nhiều tiệm bán đồ cổ, đồ *antique* ở vùng SF, vùng Oakland, vùng Berkeley và tôi đã gặp rất nhiều ông, bà, cô, cậu "*Vương Hồng Sến*" đi thu mua đồ cổ tại các chợ trời chung quanh vùng Oakland. Chỉ một vùng nhỏ mà có đến 3 cái chợ trời, trong đó có một cái mở cửa bán từ thứ ba đến chủ nhật. Cũng cần nên nói để các bạn biết là những ông, bà, cô, cậu "*Vương Hồng Sến*" này thường là người Đức, họ ăn mặc rất giản dị, trông rất nghèo nàn..., họ giả bộ khù khờ nghèo nàn mà thôi.

Tôi rất khoái chí vì với sáng kiến mới tôi đã nhốt được nàng khi nhỏ trong bầu thủy tinh nhìn trông thật dễ thương, "nó" ngồi đây cũng như Tề Thiên bị đè dưới Ngũ hành sơn tức năm ngón tay của Phật tổ Như Lai.

Một thời gian sau, tự nhiên tôi lại thấy bất an, chết thật, mình quên mất trong truyện Tề Thiên, Phật tổ còn dán một lá bùa trên ngọn núi đè ông Tề để ông Tề khỏi vùng vẫy, tẩu thoát. Phải làm sao bây giờ? Không tìm được giải pháp mới thì thiên hạ "đại loạn" ngay... Thôi thì lấy ngay "*Tổ sư Bồ Đề*" tức "Bồ Đề Đạt Ma" có sẵn ngay bên cạnh tôi cũng "thỉnh" được ngài từ chợ trời hay garage sale nào đó, đó là một khúc gỗ tròn độ một phân khối có in vẽ mặt một người mập mạp, râu quai nón như chổi xể, mắt ốc nhồi trợn trừng, trợn trác trong cơn thịnh nộ, người đàn ông này mặc áo dài trùm kín toàn thân, không thấy chân,

có vẻ đang trong tư thế ngồi và cũng có thể không còn chân vì ngồi lâu quá, chân không dùng thì cũng có thể "rụng" mất rồi.

Tôi lấy Tô sư Bồ Đề đặt ngay lên bầu thủy tinh trong có con khi nhỏ và đặc ý: "cho mày hết nhúc nhích, cựa quậy..." Tô sư Bồ Đề võ nghệ trùm trời đất, chắc trấn áp được con khi nhỏ này. Một thời gian ngắn sau đó thì tôi phát hiện ra tại sao nó lại bịt mồm, bịt mũi... thì ra chính vì Tô Sư Bồ Đề ngồi tham thiền chín năm, không có tắm rửa nên thân thể "ngài" hôi thúi, quần áo thì có mỗi một manh và chắc "No xì" nên nó thấy, nó mới bịt cả mũi ... Cái khổ nạn của con khi nhỏ này như vậy thì càng to lớn hơn Tề Thiên.

Một thời gian sau, tôi thấy tình trạng tạm ổn định, nhưng để cảm hóa "ác nghiệt" của nàng khi nhỏ, tôi lấy cái chuông bằng đồng nhỏ, to bằng nửa quả quýt nhỏ, được đặt nằm trên một khối nệm bọc vải đỏ thêu kim tuyến hình dáng như hoa sen nở, nâng đỡ cái chuông, có cái dùi nho nhỏ, lâu lâu đánh lên một hồi chuông ngân vang để cảnh tỉnh tà tâm ác nghiệt của con khi nhỏ. Tới đây thì coi như thượng đế đã an bài số phận của nó và tôi rất "an tâm" rong chơi ngày tháng vội, đi chơi xa, bỏ nhà, bỏ ngõ vì đã có những đạo bùa sinh tử trấn áp được nghiệt súc.

Những chuyện không ngờ nhất thì lại hay xảy ra. Một ngày nọ vợ chồng một thân hữu tới chơi ngày cuối tuần lúc tôi đang nằm coi một trận đấu football, hai vợ chồng thân hữu này tràn vào phòng tôi để thăm tôi thì vị phu nhân này nhìn thấy nó với hoạt cảnh tức cười như trên đã mô tả. Tôi có giải thích "cổ sự" thì 2 bạn này cũng phì cười và thích thú, nhưng tai họa lại bắt đầu và tôi cũng không ngờ tới: vị phu nhân đã hỏi xin tôi bầu thủy tinh có nhốt con khi nhỏ xinh đẹp, bịt mồm, bịt mũi. Tôi là sở hữu chủ, tôi phải làm sao bây giờ, tôi cũng không ngờ tai họa, khổ lụy lại sắp xảy đến với nhân gian ..., tôi rất quý tình bằng hữu, tôi phải làm sao? Tôi đánh bài lờ ... không nghe, không nói.

Một thời gian sau, vợ chồng thân hữu đó lại tới chơi và ào vào phòng tôi trong lúc tôi cũng coi football cuối tuần. Lần này vị phu nhân tổ thêm: "*tôi tuổi Thân, xin ông mỗi con khi nhỏ bán mệnh mà ông không cho*"..., tôi vẫn đánh bài lờ: không nghe, không nói... Nhưng đến ngày hội ngộ thân hữu điện lực, thì tôi đã mang nàng khi nhỏ đến trao cho vị phu nhân đó.

Bạn biết chuyện gì xảy ra không? Tôi thấy thân hữu này hí hửng mừng rỡ mang ra khoe với các thân hữu khác rồi cả đám hí hửng mang ra vườn để dưới gốc cây *maple* lá nhỏ màu đỏ của Nhật, còn nhỏ, cao độ 1 foot, chung quanh phủ đầy rong rêu như một vườn cảnh nhỏ của Nhật bản. Tôi vẫn nhìn, theo dõi hoạt cảnh và lặng thinh vì cú mất mát quá lớn lao, vật thân thương theo tôi đã nhiều năm, đã tạo cho tôi những cuộc đấu trí đầy sáng tạo, đùa giỡn vui vẻ trong triết lý thiền tông nhưng nay thì âm thầm dưới rong rêu bao phủ ...

Chỉ vài tháng sau, thỉnh linh tôi đã "ngộ" và thấu hiểu rằng mình đã vô tình để giải thoát một yêu quái, cực kỳ nguy hiểm cho chúng sinh, nhân loại..., cái chất keo khắn miệng lọ thủy tinh với cục đá cẩm thạch cũng chung một loại với keo dán dính con khi nhỏ là loại keo "glu" cho học trò, gặp hơi ẩm, gặp nước là rã ngay và "yêu hầu" đã tẩu thoát trong một thời gian ngắn..., bây giờ thì xác có thể còn ngay tại chỗ, nhưng hồn thì đã biến hoá ra nhiều nơi, tha hồ tác yêu tác quái ...

(Phía Đông Vịnh San Francisco – 01/6/06)

Những độ gà nòi

Rồi, có đồ chơi rồi..., có gà nòi để cáp rồi..., không cáp thì uống lăm, mà không phải chỉ một độ đâu, nhiều độ lăm, cần phải cáp, mà toàn là gà nòi loại chiến tướng, cao thủ đã và đang được nói tới... Xin các thân hữu chấp nhận, ủng hộ cho các độ này và có thể nói có một không hai trong lịch sử thân hữu điện lực hải ngoại.

Gần đây tôi thấy Nam Cali đang nổi lên một cao thủ bóng bàn và được ca tụng, nhưng Canada cũng cho biết có một cao thủ chuyên trị về bóng bàn... Tại sao ta không cáp độ này, bỏ qua thì uống quá, dầu sao tuy là gà nhà nhưng cũng nên cho ăn thua để biết mặt anh hào cùng dương danh thiên hạ bốn phương.

Các thân hữu có đồng ý đề cao thủ Lư Khải Minh dụng độ cao thủ Bửu Khuông không?

Nếu đồng ý thì tôi đề nghị :

1. Độ này sẽ "dụng" trong lần Bắc hoặc Nam Cali tổ chức họp mặt trong kỳ sắp tới.

2. Nam Cali hay toàn nước Canada sẽ là mạnh thường, "khổ chủ" đãi toàn thể thân hữu điện lực tham dự đại hội một châu điểm tâm phở có kèm nước uống cho toàn thể thân hữu điện lực tham dự đại hội họp mặt. Phe thua độ đãi.

3. Đề nghị thân hữu Trịnh Gia Mỹ là "bà chủ" (tức là bà bầu) cho Lư Khải Minh phe Nam Cali và thân hữu Nguyễn Văn Dậu cùng thân hữu Nguyễn Đình Phú trách nhiệm làm khổ chủ nếu không thắng (phần chi cho độ do thân hữu toàn Nam Cali phân chia gánh vác). Phe Canada đề nghị thân hữu Nguyễn Thị Ngọc Sáng là "bà bầu" cho Bửu Khuông, liên đới với thân hữu Hoàng Mạnh Cần cùng thân hữu Trương Sỹ Thực trách nhiệm làm khổ chủ nếu không thắng (phần chi cho độ do thân hữu toàn Canada phân chia gánh vác).

Chỉ đấu 3 ván 21 điểm, ai thắng 2 là khỏi phải chi. Nam hoặc Bắc Cali lo sân đấu và chỉ cần một số thân hữu trách nhiệm hiện diện mà thôi.

Trên đây là độ thứ nhất.

Độ thứ hai cũng Nam Cali dụng Canada nhưng sẽ tranh bằng "banh sắt" tức "boules", cũng tranh 3 trận 15 điểm do cao thủ Hoàng Mạnh Cần Canada sẽ đấu với thấp thủ Nguyễn Văn Dậu. Không đấu cá nhân mà là "đấu cặp" tức 2 người. Đấu thủ nào nhỏ tuổi hơn có quyền chọn người trước (giữ bí mật). Có quyền tự liên hệ và nói cho thân hữu Nguyễn Công Thuần biết tên người tham dự trận đấu chung với mình mục đích để tránh tranh cãi đòi người.

Nam Cali vẫn giữ thành phần "bà bầu thủ quỹ" là Trịnh Gia Mỹ và Nguyễn Văn Dậu cùng Nguyễn Đình Phú trách nhiệm thanh toán như trên. Canada có thay đổi "bà bầu thủ quỹ", đề nghị thân hữu Nguyễn Thị Thảo cùng Hoàng Mạnh Cần phối hợp Trương Sỹ Thực trách nhiệm thanh toán như trên.

Giải cho độ thứ 2 cũng là một bữa điểm tâm có uống do Nam hoặc Bắc Cali tìm sân đất để đấu (banh sắt cần sân đất), phần ăn uống nếu ở Bắc Cali thì đề nghị thân hữu Nguyễn Sĩ Chính chọn lựa. (Xin nói thêm thân hữu Chính chính là "Trạng Ném".)

Độ thứ ba thì trở lại với cao thủ Bửu Khuông với các thành phần và trách nhiệm như độ thứ nhất nhưng lần này là tranh "cờ tướng" với đại diện cho Nam Cali có quyền chọn đại diện cho mình tại mọi nơi chỉ trừ Canada mà thôi. (Chẳng lẽ Nam Cali không có nhân tài môn này?)

Cờ tướng cũng sẽ đấu 3 trận, thắng 2 là thắng và khỏi là khổ chủ thanh toán .

Giải cho độ thứ ba cũng là một bữa ăn sáng tương tự như độ 1 và độ 2.

Nam Cali vẫn giữ "bà bầu thủ quỹ" là Trịnh Gia Mỹ và Nguyễn Văn Dậu cùng Nguyễn Đình Phú trách nhiệm thanh toán như trên. Canada thì đấu thủ là Bửu Khuông nên "bà bầu" thủ quỹ là Nguyễn Thị Ngọc Sáng thêm Nguyễn Thị Thảo, phụ tá cho có chị có em. Thân hữu Hoàng Mạnh Cần và Trương Sỹ Thực không thay đổi như trên.

Xin nhắc lại thân hữu Nguyễn Thị Ngọc Sáng trước làm tại Trung tâm Điện toán, sau dời qua Chuyển vận Phân phối và thân hữu Bửu Khuông làm tại Chuyển vận Phân phối đã tới Canada trên 20 năm rồi và chưa hề hiện diện tại bất cứ đại hội họp mặt thân hữu nào cả, đây là một thiếu sót to lớn của 2 thân hữu và chỉ được phát hiện tình cờ trên một tấm ảnh gửi từ Việt nam đã được đăng trong bản tin số 24 sau đó chính người gửi tặng bức hình và vài thân hữu có liên hệ quen biết với 2 thân hữu Sáng-Khuông cố công tìm và hiện nay chúng ta đã có thêm 2 thân hữu.

Từ nay sự hiện diện của 2 thân hữu thật là cần thiết để cùng hội nhập, gặp gỡ với các thân hữu anh chị em khác, chúng ta chỉ có tình cảm và giữ ấm cho nhau.

Thời gian thấm thoát như vó câu qua cửa sổ, ngày đó đầu ai cũng xanh mà nay ai cũng đã 2 thứ tóc (có người chỉ còn bạc trắng), bây giờ mạng người như lá rụng mùa Thu ..., chẳng lẽ ai đó cũng vẫn như gió, như mây..., gió thoảng, mây trôi.

Không đáp ứng, không đựng độ là chạy mất, là gà RÓT... gà nuốt dây thun...

Xin các thân hữu góp ý cho ý kiến cùng những đề nghị nếu có...

Mê-kông ký sự

Bạn đã từng một thời say mê truyện kiếm hiệp của Kim Dung từ *Anh hùng xạ điêu*, *Võ lâm ngũ bá* thì bạn cũng biết nhà sư Nhất Đăng với ngón võ Nhất Dương Chi Tiên Thiên Công, vốn là vua nước Đại Lý, sau bỏ đi tu vì một chuyện tình... Bạn cũng đã đọc bộ *Thiên long bát bộ*, kế tiếp bộ *Lục mạch thần kiếm* với nhân vật công tử Đoàn Dự, thì bạn cũng biết Đoàn Dự cũng là vua nước Đại Lý với ngôi chùa Thiên long nổi tiếng... Bạn cũng đã đọc bộ *Lộc đỉnh ký* thì bạn cũng biết Mộc Kiếm Anh, Mộc Kiếm Bình, dòng dõi Vương phủ họ Mộc ở Vân nam. Nhưng điều này thì chắc bạn chưa hề biết: Mộc vương phủ chung quanh không có thành quách bảo vệ vì chữ *Mộc* (木) nằm trong khuôn (口) thì sẽ thành chữ *Khốn* (困) ... điều này trong tiểu thuyết kiếm hiệp không có.

Đã xem tiểu thuyết kiếm hiệp nhưng chưa xem bộ phim ký sự về nguồn gốc sông Mê-kông thì thật là một điều thiếu sót. Thân hữu điện lực Việt nam hải ngoại có vài người đã từng là thành viên của Việt nam trong Ủy hội các quốc gia có liên hệ đến sông Mê-kông, không biết các thành viên này đã xem bộ ký sự này chưa để biết thêm về thượng nguồn của nó...

Bạn có biết gì về quốc gia, con người sinh sống trên mái nhà của quả đất không? Tôi muốn nói đến xứ sở Tây tạng đã bị Trung hoa xâm chiếm mấy chục năm nay. Nói thật ra thì hơi buồn cho một thiên kiến... ngày xưa thì đóng cửa, để dân ngu dốt và chỉ biết bóc lột và ngự trị, nên khi nguy khốn thì quốc tế cũng chẳng thêm can thiệp... ngày nay thì dân Tây tạng đã có nếp sống tương đối văn minh với xe gắn máy phân khối lớn, biết bị da bàn, bị da lỗ ... Tôi đã xem nhiều phim tây phương quay về Tây tạng từ thừa còn độc lập và dài dài với *Discovery* hay *National Geography* với các cảnh thật ghê tởm mà dân Tây tạng bây giờ đã có thay đổi. Người chết thì có điều táng, một người Tạng, đạo tỳ, chung sự vụ, công xác chết đến địa điểm hành sự, dùng dao mổ chém vài nhát cho rách da thịt rồi để kên kên ăn xác, nhanh lắm, không lâu đâu, xác chết chỉ còn bộ xương dính thịt thừa đỏ lôm, được người đạo tỳ nắm cánh xương tay lồi sềnh sệch ra đỉnh vực, dưới là con suối, chặt bẻ từng khúc xương và quăng cả cái đầu lâu xuống suối cho cá ăn tiếp và gọi đó là ngư táng. Người Tây tạng có ăn cá không? Không! Tây tạng có nhiều lễ hội, có lễ hội diễn cảnh *Ngư đầu mã diện* phanh thây xác chết, hàng hàng dân chúng và cả du khách chứng kiến, họ đem ra một xác chết đã thúi rửa nước chảy ròng ròng. Ngư đầu mã diện nhẩy múa chung quanh, lâu lâu hạ mã tấu hay đại phủ, phập một cái, hất cái đầu lâu thúi rửa lẫn long lóc và nước chảy nhều nhão ... hành hình tử thi. Nhiều thứ lạ kỳ lắm và cũng thật chậm tiến. Người Tây tạng theo mẫu hệ, con gái lớn lên 10-12 tuổi lấy một lúc hai ba chồng và có thể cùng là anh em ruột. Quan niệm của họ là lấy nhân công làm việc và không muốn tài sản bị phân chia. Các ông "ke" thân quyền kiêm thể quyền có làm một chuyện trong tứ khoái hay không? Không biết! Vì có ai nói ra đâu nhưng con cái bọn họ đều muốn đi sinh sống ở các nước tây phương...

Mê-kông ký sự là bộ phim ký sự do đoàn quay phim Sài gòn thực hiện, phối hợp với Trung hoa, Miến điện, Lào, Thái lan, Căm bốt... thực hiện công phu, có nhiều quảng cáo cho du lịch, xem rất thích thú và có thể xem đi xem lại... Nhờ bộ phim này tôi hiểu biết thêm về người Thái đen ở gần suối Cam ly, bạn có biết người Thái trắng không? Họ chính là người Bạch ở vùng Đại Lý, Vân nam và cùng khắp, hình như miền Bắc Việt nam cũng có, nhưng rải rác... Bạn có biết người Việt nam nào họ Bạch không?

Bạn có nghĩ *Cửu long sẽ cạn dòng và biển Đông sẽ nổi sóng* chiến tranh không? Hơn một tá các con đập thủy điện sẽ được xây cất trên dòng Lan thương trên đất Trung hoa vùng Vân nam và dòng nước sẽ chuyển vùng để tiêu tưới cho vùng đó..., sông Hồng đã cạn kiệt cũng cùng lý do vì nguồn nước cũng phát xuất từ Trung hoa.

Nhiều chuyện để nói lắm nếu bạn biết, biết nhiều thì khổ nhiều nhưng bạn cũng nên có, nên xem bộ ký sự này..., thân hữu nào dám tới nóc nhà của địa cầu xem "*Đường mây qua xứ tuyết*" Tây tạng không?
...

Cây trái quê mình

Tôi có chị bạn học cùng lớp, chị tên Đào Thị Hồng, chị này người Bắc, đến Mỹ năm 1975. Hai vợ chồng thay phiên nhau, người đi làm, người đi học, ông chồng học trước và bây giờ đến phiên chị đi học.

Một hôm tôi nói với chị: "*Chị tên là Đào Thị Hồng, một tập hợp 3 thứ trái*", chị nói: "*Anh nói tôi mới để ý, đúng là 3 thứ trái cây thật, trước nay tôi không hề nghĩ đến.*"

Miền Bắc Việt nam, khí hậu, thời tiết phân biệt bốn mùa rõ ràng Xuân, Hạ, Thu, Đông, có đủ 3 thứ cây trái Đào, Thị và Hồng. Cây Đào ngoài Bắc (Peach) có 2 loại: loại chỉ có hoa (không trái) được những nhà vườn lân cận Hà nội trồng để cung cấp cây, cảnh cho dân Hà nội chưng ngày Tết. Tục lệ này không biết có từ lúc nào nhưng thật ra không phải là cùng hết ngoài Bắc mà chỉ quanh quẩn vùng Hà nội mà thôi, các tỉnh khác không hề có chuyện này vì số lượng cây trồng cũng chẳng có bao nhiêu, miền Bắc đất chật, người đông, không có chỗ trồng trọt cho trò chơi trường giả và thật ra lợi tức cũng không bao nhiêu, cây phát triển vài năm thì chặt bán cành, bán cây thì làm gì mà còn cây nào sống lâu cho được. Ngoại trừ những nhà thật khá giả hay những người sống vùng ngoại thành thì có thể có chút đất đai quanh nhà nhưng cũng không thấy mấy người trồng và dưỡng cây đào. Tới Tết thì đi mua cành đào về chưng.

Đào trái có lớp lông mịn chung quanh thì chỉ thấy trồng trên các vùng cao như Sapa và do người dân tộc Mường, Mán, Dao trồng lác đác mà thôi, không có chuyện lập vườn trại khai thác thu hoạch lớn để cung cấp sản phẩm trái nên dân Hà nội cũng chẳng có trái mà ăn. Không có loại đào da trơn không lông (Nectarine).

Cây Thị, thật sự thì tôi chưa bao giờ được nhìn thấy tận mắt nhưng trái thị thì tôi đã thích ngay từ hồi còn nhỏ, nâng niu trân quý vì quả thị có một mùi thơm thật hấp dẫn, thật quyến rũ, quả thị chín có màu vàng xanh thật dễ thương, vỏ mỏng mịn màng như da thịt người con gái không bao giờ làm việc nặng nhọc, nói chung là tiểu thơ, đài các. Trong quả thị chứa đầy nước tạo thành một hỗn hợp sền sệt có vị ngọt nhưng không hấp dẫn và gọi là ngon được. Cây thị cũng chưa bao giờ được trồng thành vườn mà chỉ lác đác mà thôi, loại cây này không kinh tế nên sợ rằng bị tuyệt chủng. Gỗ thị màu đen, rất cứng và chính là một loại gỗ Mun.

Cây Hồng cho trái ăn (Persimmon), ngoài Bắc có trồng cây hồng ăn trái, chỉ có hồng mềm mà thôi. Hồng đỏ và cốm xanh thường đi đôi với nhau trong dịp lễ lạc, cưới hỏi vào mùa Thu. Trái hồng mềm không ăn được khi trái còn xanh, vị chát.

Trong danh sách anh chị em thân hữu diện lục tại hải ngoại có chị Đào Thị Đào, 2 trái đào, một trái thị. Chị Đào người miền Nam, ngày xưa, đã gần 40 năm trước, chị nói với tôi là nhà chị ở Hóc môn, chị có chiếc xe Suzuki nữ màu đỏ dùng đi chuyển, nghĩ tới mỗi ngày chị đi và về từ Hóc môn, tôi đã ái ngại. Thật ra Hóc môn, Sài gòn cũng không xa, nhưng vì hầu hết mọi nhân viên đều cư ngụ trong Sài gòn, Gia định, Chợ lớn, nên Hóc môn hay Thủ đức đã là xa lắm rồi.

Miền Nam không thích hợp với cây Đào (Peach hay Nectarine) vì cây này là cây ôn đới, cần phải có một độ lạnh thích hợp và bao nhiêu giờ lạnh (tùy loại) thì mới đậu trái được. Miền Nam Việt nam, người sống trong miền Nam có người gọi cây Điều là cây Đào, cây điều trồng lấy hạt và chỉ có một hạt, chóc đầu xuống đất, quả điều khởi đầu chính là cái cuống của cái hạt, quả điều, thịt quả điều không thấy hay ít thấy được sử dụng, hình như bị vứt bỏ. Sau năm 1954, vào miền Nam tôi mới biết và được ăn trái điều, thịt trái điều ngọt, chát, nhiều nước và làm khó chịu trong cổ họng, ăn ngay trái khi chín hay ăn với mắm ruốc cũng là một điều hấp dẫn, nhưng cũng chỉ vài trái là cùng.

Trong Nam, vùng Gia định, mình có ngã ba hay ngã năm Cây Thị. Tôi có tới đây nhiều lần nhưng không để ý có cây thị hay không? Có lẽ ngày xưa có cây thị tại chỗ này.

Khi bạn tới Huế, thăm viếng Huế, bạn sẽ nghe người Huế nói tới đào, tới cây đào. Cây đào của người Huế tức là cây Roi của miền Bắc, hay miền Nam gọi là mận Mỹ tho để khỏi lẫn với mận Đà lạt tức cây Plum do người Pháp đem trồng tại đây. Đà lạt cũng có trồng hồng, cây hồng cho quả và là hồng mềm như hồng miền Bắc. Xứ Huế cũng có trồng cây thị, đọc sách Huế tôi thấy có cây thị trên đường Mai Thúc Loan gần nhà 1-2 thân hữu diện lục mình.

Như vậy thì cây thị mọc được cả ba miền Việt nam với khí hậu khác biệt.

Đào, Thị, Hồng, bạn thích như thế nào? Tôi thì chọn trái thị trước nhất, tôi thích trái thị vì mùi thơm hấp dẫn của trái, tôi thích mân mê, nâng niu quả thị vì sự mềm mại của nó, quả thị mọng nước nhưng vỏ dai nên không ngại thị ứa nước như quả hồng mềm khi chín. Tôi thích ăn hồng mềm chín chứ không thích ăn hồng giòn, hồng giòn tôi ăn bị nặng bụng, tôi cũng đã được ăn hồng giòn thịt màu đen nâu như chocolate, thứ này chất ngọt nhiều và thịt sần sật giống như có cát (giống thịt trái sa bô chê). Đào mềm đóng hộp thì tôi thích ăn chứ đào trái thì không. Tôi có trồng 3 cây đào ăn trái: một cây đào ruột trắng ăn trái khi còn xanh nhưng ngọt, có thể ăn với măm rốc thay thế cho trái "Cóc", 1 cây đào Peach được tháp 3 thứ trái khác nhau, và 1 cây đào Nectarine cũng được tháp ba loại khác biệt. Cũng cây này có 2 ý kiến khác nhau: một người nói "trái cây này không ngon, không ngọt" ..., bà hàng xóm thân hữu nhà bên cạnh nức nở khen: "cây đào bên nhà ông trái ngon quá, cảnh đào chĩa qua nhà tôi, tôi hái ăn hoài... ngon ngọt". Cả 3 cây, 7 thứ trái, chúng tôi cũng không tha thiết, mỗi năm ăn vài ba trái, trái rụng đầy đất.

Kinh nghiệm cho biết: chỉ nên mua cây cho một thứ trái mà thôi, phải chọn thứ ngon ngọt thích hợp, bên Mỹ, cây trái chọn giống là ưu tiên.

Việt nam không có hoa mai

"Hầu hết người Việt nam không biết về Mai, về cây Mai". Viết ra câu này, tôi biết nhiều người bất mãn, tôi thành thật xin lỗi và tôi xin nói lại: "Hầu hết người Việt nam không biết về Mai, về cây Mai".

Đương nhiên không phải là tất cả người Việt nam đều không biết về cây Mai. Nhiều trăm năm trước cụ Nguyễn Trãi đã viết: "*Ái Mai, Ái Tuyết, Ái duyên hà. Ái duyên Tuyết bạch, Mai phương khiết...*". Cụ Nguyễn Du đã viết trong Đoạn trường tân thanh: "*Mai cốt cách, Tuyết tinh thần...*". Gần đây nhà văn, bác sĩ Trần Văn Tích đã có bài viết: "*Mai không phải là Mai*"; nhà văn Trúc Chi Tôn Thất Kỳ đã nhiều lần viết trong tùy bút: "*Xuân Lan, Hạ Liên, Thu Cúc, Đông Mai*".

Trên thế giới có 4 nước đồng văn, đồng chủng và sử dụng đũa trong việc ăn uống. Đồng chủng là cùng chủng tộc da vàng, đồng văn là cùng sử dụng văn hóa Trung hoa và 4 nước đó là Trung hoa, Đại hàn (Cao ly), Nhật bản và Việt nam.

Cây Mai (梅), hoa Mai, người Trung hoa gọi là MEI, người Quảng đông gọi là Mùi Phá, người Đại hàn gọi là MEA, người Nhật bản gọi là MUME, vì người Nhật bản nói "ngong", nên họ cũng gọi là UME, người Việt nam gọi là MAI. Cây Mai là cây thuộc vùng ôn đới, xứ lạnh có tuyết nên nước Việt nam không thể tự nhiên có cây Mai được. Cây Mai là cây sống lâu nhất trong các loại cây có hoa có trái, phải có một độ lạnh thích hợp thì hoa Mai mới đậu thành trái được. Không biết cây Mai có thể sống được bao lâu, hiện giờ thì có 2 cây đã sống trên 400 năm trồng từ đời sứ quân Mạc Phủ tại ngôi đền *Zuiganji* vùng *Matsushima* Nhật bản, một cây Mai hoa trắng và một cây Mai hoa đỏ bên hông lối vào đền. Đương nhiên nơi đây cũng còn những cây Mai khác nhưng kém tuổi hơn.

Cây Mai là một trong các loại cây có hoa nở sớm nhất. Trong lúc vạn vật còn bao phủ bởi tuyết, không khí băng giá, cây Mai đã biết mùa xuân sắp đến nên nở hoa đón chào. Thường thì hoa nở trong tháng giêng đông giá, nhưng tại những vùng ấm áp như California thì Mai nở vào gần cuối tháng 12, trước lễ Giáng sinh.

Cây Mai có trái, trước đây các sách Mỹ nói trái không ăn được (inedible), nhưng những sách mới xuất bản thì đã sửa lại chuyện này. Hái trái chín trên cây bỏ vào miệng ăn thì quả thật không thể ăn được vì nó chua quá, người Trung hoa, người Đại hàn và người Nhật bản đã ngâm quả mai trong nước muối để giảm bớt chất chua, làm thành một thứ dưa chua và ăn đã hàng ngàn năm rồi (quả Olive cũng vậy). Quả Ô mai là quả mai ngâm nước muối phơi khô, là một vị thuốc Bắc do chữ WU MEI mà WU có nghĩa là đen.

Hoa Mai có nhiều màu như Trắng, Hồng, Hồng Tím (Crimson) và Đỏ. (Không có màu vàng..., người Nhật đã công phu lai tạo ra được giống Mai vàng vàng chưa được như ý và đã đặt tên là *Omoi No Mama*, có nghĩa là cây Thiên đàng, đã có trong sách trên 10 năm trước.)

Tất cả hoa Mai, dù khác màu, đều có mùi thơm ngọt (nhiều người Việt nam có tên là Mai Hương). Hoa Mai mọc dính vào cành, không có cuống cũng như hoa đào. Hoa Mai nở rất bền trên cây, hoa có thể trụ trên cây hơn nửa tháng trong lúc hoa đào chỉ được vài ngày và hoa Anh đào thì chỉ 2 ngày.

Cây Mai hiện giờ có nhiều loại :

- *Alba (white)*
- *Albo-plena (white)*
- *Alphandii (pink) Semi double*
- *Benishidare (Beni-chidori) (crimson)*
- *Bonita (rose) double*
- *Dawn (pink) double*
- *Matsurabara Red (dark red)*
- *Peggy Clark (rose) double*
- *Rosebud (white)*
- *Viridicalyx (white)*
- *Nanjing (rose)*

Tên khoa học của cây Mai là : *PRUNUS MUME*

Tên thông dụng là : *Japanese Flowering Apricot*.

Thuộc họ *Rosaceae*, cùng họ với cây Đào (Peach và Nectarine), Mận (Plum), Mơ (Apricot), Hạnh Nhân (Almond).

Phụ chú : Cái gọi là Mai vàng miền Trung và miền Nam thì ngoài Bắc không có thứ này vì là cây nhiệt đới. Người Việt sinh sống tại miền Bắc không biết cái thứ gọi là Mai vàng này và chỉ biết sau khi vào sinh sống tại miền Trung hay miền Nam Việt nam. Đây là một loại cây nhiệt đới, thích mọc trên cát như vùng Quảng trị, Nha trang , Phan thiết..., loại cây không rụng lá hoặc rụng rất ít, hoa nở trễ (khoảng tháng 3-4), hoa không bền, sáng nở, trưa tàn, hoặc chỉ vài giờ, tên là *Ochna Harmandii* (2 chữ i) là tên của đại tá hải quân Pháp *Harmand*, người ký hòa ước Giáp Tuất 1874 nhường 6 tỉnh Nam kỳ cho Pháp.

Cây này thuộc chủng tộc *Ochnaceae* gồm khoảng 40 thể loại (genera) với khoảng 600 loại (species), trong đó *Ochna* chỉ là một thể loại và gồm khoảng 90 loại.

Các nước cùng có *Ochna* là Miên, Lào, Thái lan, Nam dương, Miến điện, Ấn độ và tất cả các nước châu Phi kể cả Nam Phi và đặc biệt là Trung hoa, Đại hàn, Nhật bản không có thứ cây nhiệt đới này. Đương nhiên vì là nước ôn đới.

Cậu 5